

Kapitola VI.

Vlny na Krétě

„Když osud zavírá jednu bránu, druhou zároveň otvírá.“

Victor Hugo

Je to kouzelné místo na Zemi.

Ze severního pobřeží se sem dá dorazit buď z města Rethymno podél mohutné propasti Kourtaliotiko nebo ještě lépe silničkou kolem vesnice Vrisses přes Bílé hory. Po cestě stojí za zastávku náhorní plošina Askifou a pro tamní krajinu typická strž Imbros. Až těsně u Libyjského moře se pak majestátně tyčí hradby benátské tvrze Frangokastello ze čtrnáctého století.

I když člověk ze severu vyrazí hodně brzy ráno, a Kréta je vlastně nudlička, na jižním pobřeží u zříceniny hradu se mu kolem desáté začne lepit tričko na záda. Není proto od věci zaparkovat vypůjčený vůz, skočit do moře a dopřát si hodinku odpočinku ve stínu místní taverny, která leží přímo na pláži.

Pak se dá totiž po cestě roubené strmými skalami koupat až v Plakias, jednom z nejkrásnějších letovisek na Krétě. Ale ještě lepší je to o pár kilometrů dál – na fantastické pláži Moni Preveli.

Při cestě z Plakias do Preveli je dobré udělat ještě jednu zastávku, a sice v místním klášteře, který pamatuje první tureckou nadvládu. Jako centrum odporu se proslavil i mnohem později – za druhé světové války zdejší mniši pomáhali spojencům při evakuaci do připravených ponorek, jimiž prchali před Němci do severní Afriky.

Po návštěvě kláštera zbývá už jen nelehký sestup na pláž snů, která stále odolává civilizaci. Turistova trpělivost bude odměněna – brzy se vynoří palmy, řeka, malebná pláž a křišťálově čisté moře.

V Moni Preveli ústí do laguny malé sladkovodní jezírko lemované datlovými palmami, oleandry a eukalypty. Jezírko vytváří řeka vytékající odkudsi z průrvy strmé propasti Kourtaliotiko. V sezóně bývá hluboká asi do pasu či o trochu výše. Jako malí kluci se v ní brodí pánové ve středním i vyšším věku s videokamerami či fotoaparáty. Vysoké rákosí a husté křoviny kolem mnohým poskytují iluzi jako vystřiženou ze známého filmu Četa: amerického vojáka ve Vietnamu s pověstnou automatickou puškou M-15 na ramenou.

Z dobrodružného nadšení seriózních otců rodin, při němž zapomínají na okolní svět, si často dělá srandu místní omladina. „Attention, crocodile!“ ozve se čas od času z křoví. Částečně ponořený muž sebou zběsile trhne a jeho zornice se rozšíří hrůzou. Lhostejno, že krokodýli na Krétě samozřejmě nežijí, když ale podmanivost prostředí je tak autentická.

Po nezbytném průzkumu řeky se většina zástupců mužského pohlaví vrací na pláž šnorchlovat. Tam, kde říčka vtéká do moře, nemá potápění smysl – jak se mísí sladká voda se slanou, vytváří těžko průhledný filtr. O kousek dál jsou však podmínky přímo ideální. Skály a příbojem vyhloubené průrvy skýtají pro rekreačního potápěče neutušené možnosti.

Filip Urban to dobře věděl. Poprvé tady byl coby osmnáctiletý rozmazlený spratek s rodiči, podruhé o dva roky později už jako medik na studiích se slečnou. Teď, po dalších pěti letech, sem zavítal jako mladý nadějný doktůrek s vdanou paničkou. Vydržovala si ho, on jí na oplátku poskytoval příjemné chvíle v soukromí i ve společnosti. A především zdatně uspokojoval její neukojené sexuální touhy a představy.

Třebaže tady všechno znal, opět musel takřka povinně absolvovat řeku „ve Vietnamu“ a hned poté se začal věnovat potápění. Nadechl se, jak nejvíce to šlo, vykouzlil elegantní kotoul a kolmicí zamířil ke skalnatému dnu.

Když dosáhl asi třímetrové hloubky, zachytil se útesu a druhou rukou prohledával okolí. Přitom se často rozhlížel na všechny strany. Přčetl si sice, že ani žraloci – lidožrouti u ostrova nežijí, ale chtěl mít jistotu. Ostatně žraloka mako, který sice nepatří mezi nejnebezpečnější, ale s dvěma metry délky budí respekt, tady zahlédli rybáři minulý týden.

Jako už poněkolkáté nebyl Filipův úlovek nic moc. Tentokrát zastřčil pod plavky tři nevelké škeble a chystal se nahoru. Pak se zarazil.

Tereza se možná dívá a bude si myslet, že pod vodou dlouho nevydrží. Stiskl útes ještě pevněji a cítil, jak mu začíná zvonit v hlavě. Zemřít udušením musí být hrozná smrt, napadlo ho. Asi po deseti vteřinách rezignoval a vyplaval na hladinu. Tam se ovládl, aby hlasitě nezalupal po dechu. Nenápadně omyl zapocené brýle a jako by mimoděk mrkl na Terezu, aby zjistil, jestli ho pozoruje.

Tereza Petrovská se nedívala. Ležela na karimatce a asi popáté přepočítávala, kolik ji vlastně stála tahle báječná dovolená s Filipem a kolik ji stát ještě bude. Vycházelo to pokaždé na dost peněz, jenže Tereza chtěla, aby Filip cítil vděčnost. Proto se nijak neomezovala – jenom včerejší návštěva diskotéky v Hérakleionu stála tři sta euro. Ještě že měla tak skvělé zázemí u svých solventních rodičů. A možná také něco na trhne na rozvodu s Davidem. I když spíše ne, byt měli pronajatý, auto na odpis a všechny úspory padly na oltář toho zatraceného letadla.

„Pojď do vody,“ zakřičel Filip tak nahlas, až se zastyděla. Nadzvedla sluneční brýle a zatřásla hlavou.

„Vždyť už musíš bejt úplně upečená,“ hulákal dál. Roztáhla deset prstů na znamení, že půjde za deset minut. Filip to kupodivu pochopil a plaval ke břehu. Ze žlutého šnorchlu přitom vyfukoval vodu jako velryba. Doplavál až těsně na mělčinu a nechal si po sobě přelévát vlny. Po chvíli vstal a zamířil k Tereze.

Byl neomalený, ale byla na něj pyšná. Na jeho bronzově opálené svalnaté tělo, na jeho tetování na rameni. Svou vysokou atletickou postavou vždy vzbuzoval na plážích či koupalištích v dámském obecnstvu pozdvižení, tentokrát si ho nenápadně prohlížely dvě husičky nahoře bez. A byly to tak dvacítky, hrálo i dusilo Terezu na srdíčku. Filip byl přesným opakem toho nudného létajícího magora Davida, s nímž se nemohla ukázat ani na maškarním bále.

Filip vykouznil úsměv na svém dokonalém obličejí a žertovně vycenil neméně dokonalé zuby, zkrátka tak, jak to dělal na holky vždycky. Terezu jeho flirtování vzrušovalo i rozčilovalo zároveň. Nezachránil to ani tím, že si jí lehl mokrý na záda, kterými se k němu z trucu právě otočila.

„Říkala jsem ti několikrát, že...“

„... že mně hrozně vadí, když se shazuješ před kozatýma puberťáčkama,“ papouškoval Filip. Přesně věděl, jak na to. Políbil ji na krk a začal lechtat na žebrech. Na svůj věk nevypadala vůbec špatně.

„Nech toho,“ zmohla se ještě napůl zlostně Tereza, ale pak už ji měl ve své moci a ona se musela jen smát. Když ji zase políbil na záda, měl definitivně vyhráno.

„Vždyť víš, že jsem jenom na dámičky,“ řekl a kousnul ji jemně do ucha.

„Vím jenom to, že jsi lhář,“ pravila Tereza naoko uraženě. Mrkla na Filipovy honosné, vodotěsné hodinky značky Tissot, které mu dala před měsícem k pětadvacátým narozeninám. Bylo půl šesté.

„Měli bychom jet, chci řídit,“ utrousila. Vzápětí si uvědomila nemsmyslnost svého argumentu. „Zvedá se vítr. Za dvě hodinky je večere, potřebuju se dát ještě do pořádku,“ rychle dodala.

„To je pravda, já tě totiž ještě před tím budu chtít. Miluju, když seš slaná,“ pravil Filip chlípně.

„To si ještě moc rozmyslím,“ dělala fóry Tereza, přestože si rozmýšlet nebylo co. Byla o patnáct let starší, měla to ráda a Filip byl fantastický gigolo.

„Ještě si naposledy zaplavu,“ nečekal na odpověď Filip a s rozběhem s sebou plácl o vzdouvající se hladinu. Padesát metrů kraula na metrových vlnách bude zážitkem.

Vítr však rychle zesiloval, navíc se stočil vlevo ke skalám. Filip usoudil, že nastal nejvyšší čas vrátit se na břeh. Když obrátil, zjistil, že ve vodě už nikdo není. Vlny najednou doslova rostly před očima a bičovaly nedaleký útes. Jak se začaly přelévat, táhly Filipa ke skalisku. Je sice výborný plavec, ale živel byl mnohem silnější. Začínal tušit, že situace je vážná, s překvapením zjistil, že se bojí. Možná bude muset bojovat o život, jenže síly rychle ubývaly.

Tereza konečně zaregistrovala, že Filip má potíže. Rozběhla se k útesu a křičela. Lidé na pláži se sbíhali, ale do rozbouřeného moře se nikdo neodvážil. Vlny nyní přesahovaly dva metry a s Filipem si pohrávaly jako s kusem papíru.

První náraz do útesu ještě Filip ustál. Podařilo se mu odrazit rukama a než na něj dopadne další vlna, pokoušel se zachytit a vyškrábat nahoru. Nestihl to. Příboj si ho stáhl zpět do hlubiny, aby s ním vzápětí mrští o skálu podruhé. Dopadl na záda, ucítil křupnutí kostí, spatřil krev a nahmatal rozpáraný bok. Bolest necítil, ale nemohl dýchat a ztratil orientaci.

Živel ho opět snadno přemohl a chystal se na třetí úder. Ten ale už Filip nevnímal. Propadal se obrovskou rychlostí kamsi do tmavé

díry, na jejímž konci zaregistroval ostré světlo a kvílivé tóny kostelních varhan. Nepříjemný zvuk se postupně stával snesitelnějším, změnil se v ladnou harmonii, jejíž hlubší tóny navozovaly atmosféru míru a souznění. Náhle se rozhostilo ticho. Filip Urban si konečně oddechl. V jeho duši zavládl hřejivý klid.